

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: J. Š., DIČ: X,
sídlem X,
zastoupený daňovým poradcem Ing. Janem Matějkou,
sídlem Straky 1, 417 71 Zabušany,

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2020, č. j. 47292/20/5300-22444-707622,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2020, č. j. 47292/20/5300-22444-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

707622, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a byl potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územní pracoviště v Teplicích (dále jen „správce daně“), ze dne 7. 8. 2019, č. j. 1948841/19/2514-50523-508168, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2017 ve výši 54 762 Kč. Žalobce současně navrhoval, aby soud zrušil platební výměr a přiznal mu náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že správce daně extenzivně vymezil věcný rozsah důkazního břemene žalobce v daňovém řízení tím, že důkazní břemeno žalobce rozšířil o podmínku prokázání identity dodavatele zdanitelného plnění namísto toho, aby učinil závěr o zasažení předmětných transakcí daňovým podvodem. Poukázal na to, že z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 44/2016-38, a ze dne 27. 8. 2012, č. j. 2 Afs 60/2011-64) vyplývá závěr, že právo na odpočet DPH nemůže být dotčeno tím, že dodavatel služby tuto službu sám pořídil neprůkazným způsobem. V dané věci správce daně po provedené daňové kontrole dospěl k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatnění nároku na odpočet DPH ze zdanitelných plnění přijatých žalobcem od deklarovaných dodavatelů. Podle žalobce žalovaný při vymezení rozsahu důkazního břemene žalobce pochybil tím, že se nijak nevypořádal s judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) a Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že nárok na odpočet DPH nelze plátcí odeprít pouze z toho důvodu, že se mu nepodaří prokázat identitu osoby dodavatele zdanitelného plnění, pokud se neprokáže vědomá účast plátce na daňovém podvodu. Uvedený právní názor lze opřít zejména o rozsudek SDEU ve věci C-277/14, PPUH Stehcemp, jakož i o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 58/2017-78. Žalovaný tudíž postupoval v rozporu s ústavní zásadou *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate*.
3. Vedle identity dodavatele zdanitelných plnění se správce daně i žalovaný zaobírali celou řadou dalších nestandardních okolností provázejících ekonomickou činnost deklarovaných dodavatelů, které však nejsou dle žalobce součástí hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), a ohledně kterých nese důkazní břemeno žalobce. Prvostupňový správce daně ani žalovaný vůbec nezmiňují, zda společnost DORALIA GROUP s. r. o. (dále jen „DORALIA“) sporné plnění přiznala ke zdanění a zda z něj odvedla DPH. Tato skutečnost je přitom dle žalobce rozhodná pro posouzení otázky, zda došlo k zasažení předmětné transakce daňovým podvodem. Konstatoval, že za dané situace mohl žalovaný přistoupit k prokazování skutkových okolností daňového podvodu a případně i prokazování vědomé účasti žalobce na takovém podvodu, přičemž z výše citované judikatury SDEU lze podle žalobce vyvodit závěr, že tak žalovaný činit měl, což však žalovaný neučinil. Zdůraznil, že daňové orgány nebyly oprávněny odeprít mu právo odpočet DPH na základě závěru o neunesení jeho důkazního břemene ohledně prokázání identity dodavatele sporného zdanitelného plnění bez toho, aby prokázaly vědomé zapojení plátce uplatňujícího nárok na odpočet do daňového podvodu. V dané věci však žalovaný postupoval právě opačně, čímž podle žalobce daňové řízení zatížil závažnou vadou.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhoval, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Poznamenal, že nepožadoval po žalobci prokázání čehokoliv, ale pouze toho, co tvrdí sám,

tedy že předmětná plnění přijal od dodavatelů uvedených na daňových dokladech. Stejně tak nepožadoval po žalobci poskytnutí důkazu o skutečnosti, na které se nepodílel. Uvedl, že sám žalobce podal přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce prosince roku 2017, v němž si nárokoval nadměrný odpočet. Na základě § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních, tedy i nárok na nadměrný odpočet, prokazuje daňový subjekt. Byl to tedy žalobce, kdo měl povinnost svá tvrzení doložit. K tomu má povinnost zajistit si důkazní prostředky o souladu faktického stavu se stavem deklarovaným na daňovém dokladu, volba důkazních prostředků, kterými svá tvrzení prokáže, je na jeho úvaze. Uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 57/2013-37 vyplývá, že je na daňovém subjektu, aby způsob svého podnikání a způsob, jakým provádí své obchody a jakým je dokumentuje, uzpůsobil tak, aby byl schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně skutečností, které tvrdí v daňovém přiznání. Daňový subjekt přitom musí v řízení prokázat nejenom to, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, a v jakém rozsahu se tak stalo, ale i to, že mu toto plnění poskytl plátce deklarovaný na daňovém dokladu.

5. Poznamenal, že žalobci nebylo vytýkáno, že v daňovém řízení neunesl důkazní břemeno ohledně skutečností týkajících se daňové povinnosti jiného daňového subjektu. To žalobce nebyl povinen prokazovat. Žalobci bylo vytýkáno, že neunesl důkazní břemeno ve vztahu k prokázání uskutečnění deklarovaného plnění od jím deklarovaných dodavatelů. Žalovaný poznamenal, že právní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 4 Afs 58/2017-78 jsou v rozporu s dosavadní ustálenou judikaturní praxí tohoto soudu (viz např. rozsudky č. j. 1 Afs 10/2010-71, č. j. 9 Afs 233/2014-26, č. j. 5 Afs 111/2014-37, č. j. 10 Afs 160/2015-32, č. j. 6 Afs 252/2016-35, č. j. 6 Afs 147/2016-28 a č. j. 5 Afs 144/2016-32), neboť v obdobných případech Nejvyšší správní soud opakovaně rozhodoval v tom smyslu, že daňový subjekt je povinen při uplatnění nároku na odpočet daně prokázat nejenom to, že zdanitelné plnění fakticky přijal, ale též to, že toto plnění přijal od dodavatele uvedeného na předloženém daňovém dokladu. S ohledem na existenci dlouhodobé ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu nelze dle názoru žalovaného závěry vyslovené v rozsudku č. j. 4 Afs 58/2017-78 na věc žalobce aplikovat.
6. K námitce žalobce týkající se porušení zásady *in dubio mitius* žalovaný uvedl, že uvedená zásada má bezesporu své uplatnění i při správě daní, avšak použití uvedené zásady je namístě tehdy, stojí-li proti sobě srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy aplikovaného právního předpisu. Žalovaný konstatoval, že v daném případě se nejedná o situaci, kdy proti sobě stojí dva rovnocenné výklady, neboť zde existuje dlouhodobá ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.
7. Zdůraznil, že v tomto případě daňové orgány nedospěly k právnímu názoru, že se žalobce účastnil řetězců transakcí zasažených podvodem na DPH. Posouzení zapojení daňového subjektu do obchodního řetězce stíženého podvodem na DPH je možné až poté, kdy bylo daňovým subjektem splnění formálních a hmotněprávních podmínek ve smyslu § 72 a § 73 zákona o DPH prokázáno. K prokázání splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně ale v případě žalobce nedošlo. Jak vyplývá ze spisového materiálu, žalobce sice splnil svou primární důkazní povinnost podle § 92 odst. 3 daňového řádu, když ve vztahu k přijatým plněním od společností DORALIA a MTO-CV spol. s r.o. (dále jen „MTO“) předložil správci daně několik důkazních prostředků. Tato samotná skutečnost ale automaticky nenaplnňuje podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH. Nárok na

odpočet daně totiž nemá základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Pro posouzení nároku na odpočet DPH je proto podstatné zkoumat, zda jsou naplněny i hmotněprávní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně. Konkrétně zda na dokladech tvrzené plnění bylo přijato tak, jak je deklarováno a zda bylo použito v souvislosti s ekonomickou činností žalobce. Ze spisového materiálu je zřejmá existence řady konkrétních nestandardních okolností, které vzbuzují pochybnosti o souladu skutečného stavu se stavem formálněprávním a které žalovaný rekapituloval v napadeném rozhodnutí u plnění od dodavatelů DORALIA a MTO.

8. Konstatoval, že žalobce v rámci žalobních námitek konkrétně nerozporuje samotné závěry žalovaného stran unesení důkazního břemene nebo zpochybnění nároku na odpočet daně z přijatých plnění od dodavatelů DORALIA a MTO. Proto žalovaný obecně uvedl, že se otázkou unesení důkazního břemene a souvisejícími námitkami žalobce již důkladně zabýval v rozhodnutí o odvolání, a to jednotlivě u plnění v návaznosti na jejich deklarované dodavatele. Žalovaný vždy řádně zdůvodnil svůj právní názor o unesení důkazního břemene správcem daně a následně neunesení důkazního břemene žalobcem. Nesouhlasil proto se žalobcem, že faktická realizace deklarovaných plnění nebyla správcem daně ani žalovaným vůbec zpochybněna. Žalobce předložil takové důkazní prostředky, které neprokázaly, že se předmětné plnění uskutečnilo tak, jak tvrdil žalobce, a že toto plnění poskytl plátce deklarovaný na daňovém dokladu. Pochybnosti správce daně nebyly tedy odstraněny. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že se předmětné plnění uskutečnilo tak, jak tvrdil žalobce, a že toto plnění poskytl plátce deklarovaný na daňovém dokladu, nebylo možné jakkoliv zkoumat a prokazovat případný podvod na DPH v obchodním řetězci a případnou účast žalobce na tomto podvodu.

Replika žalobce a doplnění žaloby

9. V doplnění žaloby ze dne 27. 3. 2022 žalobce uvedl, že za neústavní je nutno považovat takový postup správce daně, při kterém správce daně rezignuje na stanovení a vybrání DPH od toho daňového subjektu, kterému daňová povinnost svědčí, a namísto úsilí o vybrání DPH se správce daně soustředí na daňový subjekt, u kterého lze očekávat, že vybrání DPH od něj bude pro správce daně nejjednodušší. Za rezignaci na stanovení a vybrání DPH od toho daňového subjektu, kterému daňová povinnost svědčí, lze přitom považovat nejen situaci, kdy se správce daně o stanovení a vybrání DPH od tohoto daňového subjektu vůbec nepokusí, ale i případy, kdy správce daně na uvedené rezignuje předčasně nebo svoje snahy pouze předstírá. Podle žalobce s přihlédnutím k okolnostem dané věci z výše uvedeného mimo jakoukoliv pochybnost vyplývá, že posouzení ústavnosti postupu správce daně není vůbec možné bez znalosti informace o tom, zda společnost DORALIA jako deklarovaný dodavatel předmětné plnění přiznala ke zdanění DPH, zda příslušný správce daně tuto daňovou povinnost uvedené obchodní korporaci vůbec uložil, zda uvedená obchodní korporace tuto daňovou povinnost státu uhradila, a v případě že nikoliv, zda se správce daně vůbec alespoň pokusil tuto daň na uvedené společnosti vymoci a s jakým výsledkem.
10. Podle žalobce bylo v dané věci povinností daňových orgánů při odkrývání jimi tvrzené disimulace dodání předmětného plnění DORALIA postupovat v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 73/2004-89. Při prokazování objektivní stránky disimulace správce daně podle žalobce naprosto selhal tím, že k prokázání závěru o tom, že skutečným dodavatelem předmětného plnění byl svědek Č., se správce daně dovolává důkazů, které mají osvědčovat, že dodavatelem nebyla společnost Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

DORALIA. Podle žalobce je pochybení daňových orgánů v tomto směru zcela evidentní, neboť jejich povinností bylo prokázat jejich tvrzení, že skutečným dodavatelem předmětného plnění byl svědek Č., což se ovšem daňovým orgánům prokázat nepodařilo.

11. Zdůraznil, že jednatelka společnosti DORALIA při její svědecké výpovědi dne 23. 5. 2019 vypověděla, že předmětné plnění dodala žalobci uvedená společnost. Daňovým orgánům se přitom nepodařilo opatřit žádný důkaz, který by toto vyvracel. Emailová korespondence ohledně inzerátu umístěného na internetových stránkách www.sbazar.cz ani přetrvávající nejasnosti ohledně přepravy předmětného zboží podle žalobce takovýto důkaz nepředstavují, a ani představovat nemohou. Tyto okolnosti dle žalobce mohou vyvolávat dohady či podezření o tom, kdo vlastně předmětné zboží žalobci prodal, avšak nejedná se o důkazy prokazující, že skutečným dodavatelem předmětného plnění žalobci byl svědek Č.
12. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval též replikou ze dne 28. 3. 2021, ve které uvedl, že podle SDEU jsou vady důkazní situace spojené s deklarovaným dodavatelem postačujícím důvodem pro závěr, že deklarované plnění se neuskutečnilo mezi deklarovanými smluvními stranami (viz usnesení ve věci C-610/19, Vikingo Fövállalkozó Kft., bod 61). Zároveň z citované judikatury SDEU vyplývá, že stav skutkové nejistoty ohledně identity dodavatele není postačujícím důvodem pro odnětí nároku na odpočet DPH, přičemž je naprosto nerozhodné, zda byl tento stav zapříčiněn vyšetřovací aktivitou daňových orgánů či byl zapříčiněn neunesením důkazního břemene plátcem uplatňujícím nárok na odpočet. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že zahrnutí povinnosti k prokázání identity dodavatele deklarovaného plnění mezi podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH by ve svém důsledku znamenalo narušení účinnosti unijního práva, a jako takové je proto podle judikatury SDEU zásadně nepřipustné.

Duplika žalovaného

13. Žalovaný setrval na názoru, že nebylo prokázáno, že byly splněny hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně, a nebylo tedy možné dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jakkoliv zkoumat a prokazovat případný podvod na DPH v obchodním řetězci a případnou účast žalobce na tomto podvodu. Proto je irelevantní námitka žalobce, že žalovaný rezignoval na stanovení a vybrání DPH z předmětného plnění od společnosti DORALIA, tedy od toho, kterému daňová povinnost náleží, neboť jádrem sporu je skutečnost, zda žalobce unesl své důkazní břemeno k nárokovanému nadměrnému odpočtu u předmětných plnění. Stejně tak je irelevantní námitka žalobce, že daňové orgány tíží důkazní břemeno ohledně prokázání skutečného, formálním úkonem zakrývaného stavu, jakož i ohledně prokázání reálné vůle žalobce. Zdůraznil, že je to žalobce, kdo je na základě § 92 odst. 3 daňového řádu povinen prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních, tedy i nárok na nadměrný odpočet. Žalobce ale předložil takové důkazní prostředky, které neprokázaly, že se předmětné plnění uskutečnilo tak, jak tvrdil žalobce.
14. Závěry žalovaného podle jeho názoru ob stojí i ve světle aktuální judikatury. Podstata v řešeném případě je ta, že žalobce trvá na tom, že dodavatelem předmětného plnění byla společnost DORALIA. Žalovaný dostatečně prokázal, že skutečným dodavatelem byl V. Č., a to na základě listin předložených společností DORALIA, ale především na základě skutečností vyplývajících z výpovědi svědka Č. a jím předložených důkazů. Z nich

vyplývá, že svědek Č. provozoval fitness centrum a po ukončení této činnosti nabídl vybavení posilovny k prodeji formou inzerátu. Z doložených listin je zřejmé, že vybavení posilovny, jež svědek Č. nabízel prostřednictvím internetových stránek www.sbazar.cz, poptával žalobce, nikoliv společnost DORALIA, neboť jednoznačně uvedl, že v této věci jednal pouze se žalobcem. Sám žalobce si zboží prohlédl a vyzkoušel. Odvoz zboží zajišťoval také žalobce. Část kupní ceny ve výši 35 000 Kč svědek Č. převzal v hotovosti od žalobce. Zbývající část kupní ceny byla svědku Č. převedena na bankovní účet.

15. Podle žalovaného se tak v tomto případě jedná o do jisté míry specifickou situaci, kterou ani např. rozsudek SDEU ze dne 9. 12. 2021, ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie* (dále pouze „rozsudek *Kemwater*“), důsledně neřeší, tj. situaci, kdy správce daně zjistí identitu skutečného dodavatele, a může tudíž se 100% jistotou konstatovat, zda tato osoba měla, či neměla postavení osoby povinné k dani. V tomto případě bylo zjištěno, že skutečným dodavatelem předmětného zboží byl V. Č., přičemž se jedná o osobu, která v rozhodné době nebyla v postavení osoby povinné k dani (tj. plátce DPH), což lze ověřit z veřejně dostupných databází. Přitom postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako osoby povinné k dani je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH.

Triplika žalobce

16. Žalobce poukázal na to, že pokud žalovaný tvrdí, že dostatečně prokázal, že skutečným dodavatelem předmětného zboží je V. Č., je tento závěr nutno považovat za nezákonný. Tento závěr totiž nevyplývá ani z výpovědi svědka Č., který uzavření kupní smlouvy se společností DORALIA nepotvrdil, ani nevyvrátil. Poukázal na to, že hodnocení výpovědi svědkyně Ž. žalovaným je v rozporu s obsahem její výpovědi.

Ústní jednání

17. Zástupce žalobce při jednání soudu konaném dne 11. 1. 2023 nesouhlasil s rozhodováním 10. senátu Nejvyššího správního soudu týkající se judikatury *Kemwater*, který tvrdí, že pokud daňový subjekt neunesl důkazní břemeno ohledně deklarovaného dodavatele, je povinen prokázat jiného dodavatele. Zdůraznil, že postavení dodavatele jako plátce DPH může vyplývat i z jiných transakcí či jiných daňových řízení, které však daňový subjekt nemůže znát. Poukázal na rozhodování 1. senátu Nejvyššího správního soudu, podle něhož je pro vyplnění bílých míst ohledně prokázání dodavatele sporného plnění povinností daňových orgánů poskytnout daňovému subjektu prostor k doplnění tvrzení a doložení důkazů. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 120/2021 a uvedl, že správce daně by měl ex offio prozkoumat jiná daňová řízení a výsledky tohoto zkoumání v rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit. Konstatoval, že nejprve byla uzavřena smlouva mezi svědkem Č. a společností DORALIA a následně mezi touto společností a žalobcem, přičemž není nelegální, jestliže zboží z bazaru pořídí obchodní společnost, která zboží následně prodá jinému daňovému subjektu, který z nákupu tohoto zboží uplatní nárok na odpočet DPH. Zástupce žalobce při jednání doložil usnesení o zahájení trestního stíhání č. j. KRPA-175926-5/TČ-2022-000097-LN, kterým bylo zahájeno trestní stíhání osob, mezi nimiž byl i žalobce, přičemž zástupce žalobce poukázal především na strany 8 a 20 daného usnesení, z nichž plyne výše plnění společnosti DORALIA a to, že daná společnost vyvíjela činnost a byla plátcem DPH. Byl toho názoru, že je potřeba došetřit dojem daňových orgánů, že byl svědek Č. dodavatelem sporného plnění žalobci.

18. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání uvedl, že má za prokázané, že plnění poskytl žalobci svědek Č., který není plátcem DPH. Zdůraznil, že žalobce neprokázal, že mu zboží a služby dodaly společnosti DORALIA a MTO. Nevznikla tak situace, že by se v posuzované věci mohlo jednat o jiného dodavatele, který by měl postavení plátce DPH. Navrhl zamítnutí žaloby.
19. Soud při jednání neprovedl k návrhu žalobce dle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro nadbytečnost dokazování usnesením o zahájení trestního stíhání Policie České republiky, krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 22. 10. 2022, č. j. KRPA-175926-5/TČ-2022-000097-LN, neboť pro rozhodování ve věci je zcela nepodstatné, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání, jelikož z pouhého tohoto faktu neplynou pro posouzení věci žádné podstatné skutečnosti.

Posouzení věci soudem

20. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Soud předně zdůrazňuje, že předmětem obšírně pojatých námitek, a to včetně velkého množství citací a odkazů na judikaturu SDEU a Nejvyššího správního soudu, obsažených v žalobě byly výlučně právní otázky týkající se toho, zda byly daňové orgány oprávněny odeprít žalobci nárok na odpočet DPH na základě závěru o neunesení jeho důkazního břemene ohledně prokázání identity dodavatele sporného zdanitelného plnění bez toho, aniž by prokázaly vědomé zapojení žalobce do daňového podvodu a to, zda dodavatel sporné plnění přiznal ke zdanění a zda z něj odvedl DPH. Předmětem žaloby tak nebyly žádné námitky, které by směřovaly k tomu, zda daňové orgány správně hodnotily skutkový stav, zda správně vyhodnotily svědecké výpovědi a zda prokázaly, že skutečným dodavatelem vybavení posilovny byl svědek Č.
23. Před vypořádáním jednotlivých včas uplatněných žalobních bodů tak soud směrem k žalobci připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do středy 17. 2. 2021, neboť napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 17. 12. 2020. Projednání později

uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl v doplnění žaloby ze dne 27. 3. 2021, neboť tak učinil až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnými námitkami žalobce, že jednatelka společnost DORALIA při její svědecké výpovědi dne 23. 5. 2019 vypověděla, že předmětné plnění dodala žalobci uvedená společnost a že se daňovým orgánům nepodařilo opatřit žádný důkaz, který by toto vyvracel, přičemž e-mailová korespondence ohledně inzerátu umístěného na internetových stránkách www.sbazar.cz ani přetrvávající nejasnosti ohledně přepravy předmětného zboží podle žalobce takový důkaz nepředstavují, a ani představovat nemohou. Ze stejného důvodu se soud nemohl zabývat i opožděnou námitkou, že povinností správce daně či žalovaného bylo prokázat jejich tvrzení, že skutečným dodavatelem předmětného plnění byl svědek Č. (a tedy nikoliv prokázat pouze to, že skutečným dodavatelem předmětného plnění nebyla společnost DORALIA), což se ovšem správci daně ani žalovanému prokázat nepodařilo.

24. Dále se soud nemohl zabývat námitkami, které žalobce uplatnil teprve v triplice ze dne 30. 5. 2022, a to že závěr o tom, že skutečným dodavatelem předmětného zboží je V. Č., není v napadeném rozhodnutí vůbec obsažen, že závěr, že skutečným dodavatelem předmětného zboží je V. Č., nevyplývá z provedených důkazů, že je hodnocení výpovědi svědkyně Ž. žalovaným v rozporu s obsahem její výpovědi a že závěr, že skutečným dodavatelem předmětného zboží je V. Č., je nezákonný, neboť svědek Č. uzavření kupní smlouvy se společností DORALIA nepotvrdil, ani nevyvrátil.
25. Soud se poté zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v tom, že se žalovaný nijak nevypořádal s judikaturou SDEU a Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že nárok na odpočet DPH nelze plátcí odepřít pouze z toho důvodu, že se mu nepodaří prokázat identitu osoby dodavatele zdanitelného plnění, pokud se neprokáže vědomá účast plátce na daňovém podvodu. S touto námitkou nemůže soud souhlasit, neboť žalovaný tuto otázku vypořádal v odstavci 56 napadeného rozhodnutí. V tomto odstavci žalovaný mj. uvedl, že právní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v žalobcem zmiňovaném rozsudku č. j. 4 Afs 58/2017-78 jsou v rozporu s dosavadní ustálenou judikaturou tohoto soudu (viz např. rozsudky č. j. 1 Afs 10/2010-71, č. j. 9 Afs 233/2014-26, č. j. 5 Afs 111/2014-37, č. j. 10 Afs 160/2015-32, č. j. 6 Afs 252/2016-35, č. j. 6 Afs 147/2016-28 a č. j. 5 Afs 144/2016-32), neboť v obdobných případech Nejvyšší správní soud opakovaně rozhodoval v tom smyslu, že daňový subjekt je povinen při uplatnění nároku na odpočet daně prokázat nejenom to, že zdanitelné plnění fakticky přijal, ale též to, že toto plnění přijal od dodavatele uvedeného na předloženém daňovém dokladu. S ohledem na existenci dlouhodobé ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá povinnost daňového subjektu prokázat též to, že zdanitelné plnění přijal od osoby, která je jako dodavatel uvedena na předloženém daňovém dokladu, jako i s přihlédnutím k tomu, že závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 4 Afs 58/2017-78, které z této ustálené rozhodovací praxe vybočují, jsou navíc dle žalovaného vystavěny na nepřesném výkladu judikatury SDEU, a proto nelze závěry vyslovené v rozsudku č. j. 4 Afs 58/2017-78 na věc žalobce aplikovat. V tomto ohledu je odůvodnění rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné, neboť žalovaný srozumitelně formuloval názor, že je nezbytné prokázat též to, že toto plnění přijal od dodavatele uvedeného na předloženém daňovém dokladu.

26. Soud poté hodnotil otázku, kterou žalobce učinil spornou, a to zda je prokázání skutečného dodavatele zdanitelného plnění hmotněprávní podmínkou nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 a § 73 zákona o DPH.
27. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.
28. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce (...) povinen při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.
29. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.
30. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
31. Podmínky přiznání uplatněného nároku na odpočet DPH uplatněného osobou povinnou k dani (hmotněprávní podmínky) jsou definovány v čl. 168 směrnice 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty. Podle tohoto článku platí, že jsou-li zboží a služby použity pro účely zdaněných plnění osoby povinné k dani, má tato osoba nárok ve členském státě, v němž tato plnění uskutečňuje, odpočíst od daně, kterou je povinna odvést, tyto částky: a) DPH, která je splatná nebo byla odvedena v tomto členském státě za zboží, jež jí bylo nebo bude dodáno, nebo za službu, jež jí byla nebo bude poskytnuta jinou osobou povinnou k dani; b) DPH, která je splatná při plněních považovaných za dodání zboží nebo poskytnutí služby podle čl. 18 písm. a) a článku 27; c) DPH, která je splatná při pořízení zboží uvnitř Společenství podle čl. 2 odst. 1 písm. b) bodu i); d) DPH, která je splatná při plněních považovaných za pořízení zboží uvnitř Společenství podle článků 21 a 22; e) DPH, která je splatná nebo byla odvedena při dovozu zboží do tohoto členského státu. V českém právním řádu jsou tyto podmínky stanoveny ve výše citovaném § 72 a § 73 zákona o DPH.
32. Soud si je vědom skutečnosti, že otázka, zda prokázání faktického dodavatele představuje jednu z hmotněprávních podmínek na odpočet DPH, byla předmětem určitých nejasností, které se projeví též v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud zastával názor, že daňový subjekt musí v daňovém řízení prokázat nejen to, že fakticky došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, že toto zdanitelné plnění přijal od dodavatele uvedeného v daňovém dokladu. Tento „poskytovatel“ totiž musí být plátcem DPH, aby vznikl daňovému subjektu nárok na odpočet daně a mohlo být požádáno o jeho vydání (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004–63, ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71, ze dne 31. 7. 2013, č. j. 9 Afs 57/2012-26, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 152/2013-49, ze dne 9. 7. 2015, č. j. 9 Afs 233/2014-26, ze dne 8. 10. 2015, č. j. 4 Afs 186/2015-34, ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 Afs 180/2015-17, ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 Afs 160/2015-32, ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 252/2016-35, ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 147/2016-28, ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015-45, ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Afs 109/2015-35, ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 246/2016-33, ze dne 4. 10. 2017, č. j. 6 Afs 35/2017–34, ze dne 20. 7. 2017 č. j. 1 Afs 10/2017–39, či ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 327/2017–61).

33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78, naproti tomu z některých rozhodnutí SDEU dovodil, že pro existenci nároku na odpočet je rozhodné to, zda bylo plnění fakticky uskutečněno. V případě, kdy není možné určit subjekt, který daňovému subjektu zdanitelné plnění skutečně poskytl, není možné daňovému subjektu odepřít nárok na odpočet DPH, pokud není zároveň prokázáno, že přijaté plnění bylo součástí podvodu na dani, o kterém osoba uplatňující nárok na odpočet daně věděla nebo měla vědět. V tomto rozsudku se přitom Nejvyšší správní soud opřel zejména o rozsudek SDEU ze dne 22. 10. 2015, C-277/14 PPUH Stehcemp, dle kterého, „[u]stanovení šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, ve znění směrnice Rady 2002/38/ES ze dne 20. května 2002, musí být vykládána v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, která osobě povinné k dani odepírá nárok na odpočet DPH splatné nebo zaplacené za zboží, které jí bylo dodáno, z důvodu, že faktura byla vystavena subjektem, jenž musí být s ohledem na kritéria stanovená touto právní úpravou považován za neexistující subjekt a je nemožné určit skutečnou totožnost dodavatele zboží, s výjimkou případu, kdy bylo s ohledem na objektivní skutečnosti a aniž bylo po osobě povinné k dani požadováno provést ověření, která jí nepřísluší, prokázáno, že tato osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že uvedené plnění bylo součástí podvodu ohledně daně z přidané hodnoty, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.“
34. Právě predestřená nejasnost ohledně otázky prokázání faktického dodavatele coby hmotněprávní podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH pak našla svůj odraz v předložení předběžné otázky SDEU usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Afs 334/2017–54. Ten v bodu 28. právě citovaného usnesení vyslovil názor, že „správce daně má odmítnout nárok na odpočet DPH v případě, že daňový subjekt neunesl důkazní břemeno ohledně totožnosti konkrétního poskytovatele přijatého plnění. Prokázání, že zdanitelné plnění, s jehož porízením je nárokován odpočet, bylo dodáno konkrétní osobou povinnou k dani, spadá do hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně, které musí prokázat osoba uplatňující nárok na odpočet daně, nikoliv formálních, které lze podle judikatury Soudního dvora do určité míry derogovat (viz například rozsudek PPUH Stehcemp). Opačný závěr by vedl k narušení zásady daňové neutrality celého systému DPH.“ Rozšířený senát pak citovaným usnesením položil SDEU tyto předběžné otázky: „1. Je v souladu se směrnicí 2006/112/ES, pokud je uplatnění práva na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu podmíněno splněním povinnosti osoby povinné k dani prokázat, že jí přijaté zdanitelné plnění bylo poskytnuto jinou konkrétní osobou povinnou k dani? 2. Pokud je odpověď na první otázku kladná a osoba povinná k dani uvedenou důkazní povinnost nesplní, lze odepřít právo na odpočet daně na vstupu, aniž by bylo prokázáno, že tato osoba povinná k dani věděla anebo mohla vědět, že porízením zboží nebo služeb se účastní daňového podvodu?“
35. SDEU přinesl odpovědi na uvedené otázky v rozsudku Kemwater, v němž vyslovil, že „[s]měrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodá důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, to však za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani

poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.“ Jinak řečeno i v případě, kdy daňový subjekt neprokáže, že mu zboží dodal deklarovaný dodavatel, nýbrž ze skutkových okolností případu vyplyne, že mu ve skutečnosti zboží dodal jiný dodavatel, lze daňovému subjektu odepřít odpočet DPH na vstupu jen tehdy, pokud není zřejmé, že skutečný dodavatel byl osobou povinnou k dani. Odepření nároku na odpočet DPH daňovému subjektu z důvodu, že skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a že neprokázal postavení tohoto dodavatele coby osoby povinné k dani, ačkoli ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že tento dodavatel toto postavení nutně měl, by totiž bylo v rozporu se zásadou daňové neutrality a s dřívější judikaturou SDEU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2022, č. j. 4 Afs 115/2021–45). SDEU tedy připustil, že daňový subjekt nutně nemusí prokazovat, že zdanitelné plnění skutečně přijal od dodavatele uvedeného na daňovém dokladu, to však pouze v případě, že ze skutkových okolností případu vyplyne, že skutečný dodavatel (tj. jiný než deklarovaný) měl postavení osoby povinné k dani. Tedy v případě, že ze skutkových okolností případu nebude možné zjistit skutečného dodavatele s postavením osoby povinné k dani, je nutno daňovému subjektu nárok na odpočet DPH zaplacené na vstupu odepřít.

36. Závěry formulované v citovaném rozsudku ve věci *Kemwater* lze využít i v posuzovaném případě při posuzování nároku žalobce na odpočet DPH.
37. K meritornímu posouzení toho, zda bylo možné žalobci odepřít nárok na odpočet DPH z důvodu neprokázání dodání zboží od dodavatelů DORALIA a MTO, je pak nutno odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, ve kterém rozšířený senát jemu předloženou otázku posoudil následovně: *„Postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako plátce daně z přidané hodnoty je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty [§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty]. Dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce daně z přidané hodnoty nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Výjimkou je situace, kdy údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet naplněna, má k dispozici správce daně.“* Dle rozšířeného senátu SDEU připustil i možnost, že *„nebude zjištěna identita dodavatele, přesto však budou splněny hmotněprávní podmínky vzniku nároku na odpočet DPH, pokud budou s ohledem na skutkové okolnosti k dispozici údaje potřebné k ověření, že dodavatel měl postavení plátce DPH.“*
38. Z uvedeného plyne, že právní názor žalobce, který prezentoval v žalobě, že daňové orgány nebyly oprávněny odepřít mu na odpočet DPH na základě závěru o neunesení jeho důkazního břemene ohledně prokázání identity dodavatele sporného zdanitelného plnění bez toho, aby prokázaly vědomé zapojení plátce uplatňujícího nárok na odpočet do daňového podvodu, není správný. Uvedená námitka proto není důvodná.
39. Z výše uvedeného rovněž vyplývá, že daňové orgány v posuzovaném případě nestíhala povinnost prověřením možného podvodu na DPH. V souzené věci daňové orgány žalobci nepřiznaly nárok na odpočet DPH z důvodu nesplnění hmotněprávní podmínky (neprokázání dodavatele, resp. přijetí zdanitelného plnění od plátce DPH), a nikoli z důvodu zapojení do podvodného řetězce na DPH. Případná neúčast na daňovém podvodu je sekundární podmínkou nároku na odpočet daně. Pokud je plnění zasaženo daňovým podvodem a osoba povinná k dani je účastníkem tohoto podvodu (věděla či vědět mohla, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že plnění je zasaženo daňovým podvodem), nenáleží jí nárok na odpočet daně (srov. rozsudky SDEU ze dne 6. 7. 2006 ve věci C-439/04, Axel Kittel, či ze dne 12. 1. 2006 ve věci C-354/03, Optigen a ostatní). K posouzení existence daňového podvodu zpravidla dochází až tehdy, jsou-li splněny hmotněprávní podmínky pro nárok na odpočet daně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013-37, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 Afs 181/2014-34, ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 Afs 180/2015-17, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 5 Afs 144/2016-32, či ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 252/2016-35). Ve věci žalobce však tato sekundární podmínka nároku na odpočet daně vůbec nebyla zkoumána. Je tak nutno shrnout, že pokud daňový subjekt neprokáže nárok na odpočet DPH jako takový, je zcela nadbytečné zabývat se otázkou daňového podvodu. Žalobce se tudíž mylí, pokud prezentoval názor, že daňové orgány nebyly oprávněny odeprít žalobci odpočet DPH na základě závěru o neunesení jeho důkazního břemene ohledně prokázání identity dodavatele sporného zdanitelného plnění bez toho, aby prokázaly vědomé zapojení plátce uplatňujícího nárok na odpočet do daňového podvodu. Tato námitka tak není důvodná.

40. Soud dále dodává, že výklad nové judikatury ve věcech Kemwater týkající se § 72 zákona o DPH je bezrozporný a jednoznačný a neumožňuje dvojí výklad. Aplikace zásady in dubio mitius (v pochybnostech mírněji), resp. in dubio pro libertate (v pochybnostech ve prospěch nositele základních práv), které se v posuzované věci žalobce dovolával, tudíž nepřipadá v úvahu, neboť použití této zásady předpokládá možnost alespoň dvou veškerými v úvahu připadajícími výkladovými metodami obhajitelných výkladů právní normy. To však v posuzované věci není splněno (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06).
41. Nedůvodnou je též námitka žalobce, že žalovaný rezignoval na stanovení a vybrání DPH z předmětného plnění od společnosti DORALIA, které daňová povinnost náleží. Jak bylo shora popsáno, stěžejní otázkou v posuzované věci byla skutečnost, zda žalobce unesl své důkazní břemeno k nárokovanému nadměrnému odpočtu u předmětných plnění a zda prokázal splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně. Jelikož daňové orgány dospěly k závěru, že žalobce neprokázal, že mu posilovací stroje dodala společnost DORALIA, nemusely daňové orgány zjišťovat, zda uvedená společnost z daného plnění odvedla DPH.
42. Soud pro úplnost podotýká, že daňové orgány shledaly, že žalobce neprokázal, že vybavení posilovny mu dodal plátce DPH. Žalobce totiž po sdělení pochybností správcem daně o tom, že skutečným dodavatelem vybavení posilovny byla společnost DORALIA, neprokázal, že mu toto zboží dodala uvedená společnost a ani netvrdil a neprokazoval, že dodavatelem zboží byl jiný plátce daně. Na základě dokazování provedeného správcem daně soud dále konstatuje, že jsou v daňovém řízení indicie, že žalobce pořídil vybavení posilovny přímo od svědka Červenáka, který však v rozhodné době nebyl plátcem DPH (srov. např. pokladní výdajový doklad č. 17HV00011 ze dne 10. 12. 2017, který je součástí správního spisu). Lze tedy konstatovat, že i pokud by byl skutečným dodavatelem svědek Č., neměl by žalobce nárok na odpočet DPH, neboť svědek Č. nebyl plátcem DPH, což je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. V posuzovaném případě tak ze skutkových okolností s jistotou nevyplývá, že dodavatel posilovacích strojů nutně měl postavení plátce DPH.
43. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. ledna 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu